

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Μάρτιος 2024

ΑΥΤΟΝΟΗΤΑ ΠΡΩΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

ΑΡΘΡΟ 16. ΤΙ ΦΤΑΙΜΕ ΠΑΛΙ;

Η πολυθρύλητη απαγόρευση της ιδιωτικής εκπαίδευσης, όπως προκύπτει από το άρθρο 16 του ελληνικού Συντάγματος, καθιερώθηκε και εντάχθηκε στη συνταγματική τάξη ετούτου του τόπου από τα μεταπολεμικά φασιστικά καθεστώτα, ανανεώθηκε από τη χούντα των συνταγματαρχών κι έμεινε αράλλακτη μέσα στο περιβάλλον της τρίτης ελληνικής δημοκρατίας. Σκοπός δεν ήταν ο αποκλεισμός των ιδιωτών παρόχων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, έτσι γενικά κι αόριστα, αλλά η απόλυτη κατοχύρωση ότι οι ανώτερες εκπαιδευτικές βαθμίδες θα ελέγχονταν απόλυτα και αποκλειστικά από τον κρατικό μηχανισμό. Ταυτόχρονα, το υπαλληλικό προσωπικό των πανεπιστημίων (οι καθηγητές) προσδενόταν στις κρατικές προτεραιότητες κι αποκτούσε μια ειδική μορφή εξουσίας. Εδώ και δεκαετίες ο κρατικά κατασκευασμένος φοιτητικός συνδικαλισμός προσκυνά τον κρατικό έλεγχο του ελληνικού πανεπιστημίου, ονομάζοντας την όλη διαδικασία «προστασία του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης». Ότι εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές (κι όχι μόνο) έχουν, στο όνομα της επανάστασης, οδηγηθεί σε διανοητική αυτοχειρία, καλούμενοι να ταυτιστούν με κρατικές επιλογές που μετρούν επτά δεκαετίες ζωής είναι ένα θαύμα των μεταπολιτευτικών συντεχνιών που ηγεμονεύουν στην πολιτική ζωή. Εντός και εκτός πανεπιστημίων.

ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΗ ΑΝΤΙΣΕΞΙΣΜΟ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Η θεσμοθέτηση του γάμου των «ομόφυλων ζευγαριών» από την ακροδεξιά μας κυβέρνηση, διαφημίστηκε ως κάποιου είδους πρόοδος. Εξού και αγκαλιάστηκε διακομματικά. Έξω απ' τους πανηγυρισμούς έμεινε η νέα δυνατότητα του κράτους να καταγράφει σε επίσημα έγγραφα τις σεξουαλικές προτιμήσεις ενός τμήματος του πληθυσμού και να επεξεργάζεται στατιστικά στοιχεία που συνδέονται μ' αυτή τη σεξουαλικότητα. Η επίσης η μετατροπή του γάμου σε τρόπαιο ριζοσπαστικών αιτημάτων. Μέσα στο γενικό ταρατατζούμ, ο θεσμός του γάμου, δηλαδή η αναπαραγωγή του κρατικά εγκεκριμένου μοντέλου της πυρηνικής οικογένειας (δύο γονείς, δυο παιδιά κι ένα toyota yaris) επέ-

κτεινε την εξουσία του και στο εσωτερικό της γκέι κοινότητας. Από τη σκοπιά του κράτους, ο γάμος των ομόφυλων ζευγαριών κινητοποιεί και απελευθερώνει σταθερό και μεταβλητό κεφάλαιο που μέχρι πρότινος έμενε αναξιοποίητο. Η οικογένεια και ο ρόλος της έχει μπει από καιρό στον πάγκο του χασάπη. Ότι μπορούν τ' αφεντικά να μας κουνάν τη «συμπερίληψη» στη μούρη, είναι ένα δείγμα του τρόπου με τον οποίο το κράτος, το πανεπιστήμιο και οι σχεδιασμοί κοινωνικής μηχανικής σκοπεύουν να προσδέσουν στην αγκαλιά του κράτους ολόκληρες κοινωνικές κατηγορίες που έμεναν στην απέξω λόγω κρατικών αγκυλώσεων.

ΧΡΕΟΣ-ΠΟΛΕΜΟΣ

Δεκαπέντε χρόνια τρώμε στη μούρη οικονομική ανάλυση Βαρουφάκη. Σύμφωνα μ' αυτή την ανάλυση, που στην πραγματικότητα είναι μια ολόκληρη κοσμοθεωρία, το ελληνικό κράτος εξαρτά την ευημερία του από την ευημερία των δημόσιων οικονομικών. Κι ότι αφού το χρέος προς τους «ξένους δανειστές» αυξάνεται και αυξάνεται, τότε το κράτος μας χάνει σιγά σιγά την εξουσία και την κυριαρχία του και μετατρέπεται σε ένα είδος «χρεοδουλοπαροικίας». Καλό θα ήταν βέβαια οι ριζοσπάστες οικονομολόγοι, εκτός απ' το να εγκαινιάζουν όρους, να διάβαζαν και λίγη ελληνική ιστορία. Από μεριάς μας, όσο το 'χουμε κάνει, έχουμε βοηθηθεί. Κι έχουμε καταλήξει να υποστηρίζουμε ότι το εξωτερικό χρέος ποτέ δεν εμπόδισε το κράτος μας να χώνεται σε κάθε είδους πόλεμο· η κακή εικόνα των οικονομικών του ποτέ δεν το σταμάτησε να επεκτείνει την εθνική του επικράτεια· ο διεθνής έλεγχος ποτέ δεν έβαλε φρένο στις πολεμικές του πρωτοβουλίες. Το ελληνικό κράτος ικανοποίησε πολλές από τις ιμπεριαλιστικές του φιλοδοξίες όντας την ίδια στιγμή χρεωμένο και εν πολλοίς χρεωκοπημένο! Ότι το «χρέος» χρησιμοποιείται ως απόδειξη ότι το κράτος μας είναι λιγούλακι πιο αδύναμο από τα άλλα κι άρα λιγούλακι πιο αξιγάπητο από τα άλλα, είναι η απόδειξη του ανιάτου πατριωτισμού από τον οποίο υποφέρει η ελληνική αριστερά. Από γεννησιμιού της μέχρι και στις μέρες μας.

ΑΝΤΙ FA SPEA KING

ΦΟΡΟΙ ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΑΞΙΑΣ

Ο πληθωρισμός και οι αυξήσεις στις τιμές είναι αποτέλεσμα στοχευμένων κρατικών πολιτικών και επιλογών, όπως και κάθε άλλη κρατική οικονομική λειτουργία. Ο πληθωρισμός και η «ακρίβεια» δεν ζημιώνουν το κράτος – ίσα ίσα! Ο πληθωρισμός και η «ακρίβεια» λειτουργούν ως αντλίες μεταφοράς του χρήματος (του μισθού) που προορίζεται για την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης προς τα κρατικά ταμεία μέσω φορολογικών συντελεστών. Όσο πιο πολύ αυξάνεται ο πληθωρισμός, τόσο πιο πολύ αυξάνονται τα δημόσια έσοδα. Και ταυτόχρονα τόσο περισσότερο μειώνεται η κατανάλωση προϊόντων που δεν είναι «πρώτης ανάγκης». Το τελικό αποτέλεσμα δεν είναι σκέτα οικονομικό. Και τούτο γιατί η σύνθετη εξίσωση που προκύπτει μέσω πληθωρισμού, φορολογικών συντελεστών, μείωσης της κατανάλωσης και αύξησης των δημόσιων εσόδων είναι στην πραγματικότητα ο τρόπος με τον οποίον το κράτος μας έχει σκαρφιστεί να ανταγωνίζεται τα άλλα κράτη. Με άλλα λόγια, ζούμε σε μια πολεμική οικονομία με τα όλα της. Ότι υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ότι το κράτος μας δίνει μάχη για να «συγκρατήσει τις τιμές», είναι πολιτικό χανγκόβερ. Σου σερβίρουν μπόμπες και συ νομίζεις ότι πίνεις «το καλό»...

ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ!

Η γλώσσα του περιβάλλοντος είναι μια απ' τις μυριάδες γλώσσες που κατασκευάστηκαν μέσω κρατικής χρηματοδότησης μέσα στη δεκαετία του 1970 κι έκτοτε μας συντροφεύει δίχως αμφισβήτηση. Ο «καθαρός αέρας», η «μόλυνση», το «νέφος» υπήρξαν λειτουργικά παρακολούθημα των πολιτικών κάθε έθνους κράτους ξεχωριστά. Στόχος ήταν και συνεχίζει να είναι η όξυνση του ταξικού πολέμου στο εσωτερικό και η διεξαγωγή του παγκόσμιου (εμπορικού) πολέμου στο εξωτερικό. Αυτή η γλώσσα πρώτα έβρισκε το «πρόβλημα», κατόπιν κατεύθυνε τις επιστημονικές έρευνες προς φτιαχτά συμπεράσματα μέσω αφειδούς χρηματοδότησης και τελικά δικαιολογούσε τις προαποφασισμένες πολιτικές της μέσω των ερευνών που η ίδια είχε χρηματοδοτήσει! Εδώ το παράδειγμα του νέφους είναι χαρακτηριστικό: αντιμέτωπο με τις απεργίες πετρελαϊκές κρίσεις στα τέλη των '70s, το ελληνικό κράτος αποφάσισε περιορισμούς στις εισαγωγές πετρελαίου. Αυτή η πολιτική δικαιολόγησε τον εαυτό της μέσω του προβλήματος του «νέφους».

Λαμβάνοντας την κατάλληλη χρηματοδότηση, οι σχετικές επιστημονικές έρευνες πιστοποίησαν και υπερθεμάτισαν γύρω από το «πρόβλημα». Και τελικά αποφασίστηκε το μέτρο του δακτυλίου, η αύξηση του φόρου στο πετρέλαιο, οι περιορισμοί στη θέρμανση. Ότι ακόμη η «έγνοια του περιβάλλοντος» αντηχεί σαν «έγνοια για την ανθρωπότητα», είναι σα να πιστεύει κανείς ότι το υπουργείο Άμυνας εργάζεται για την ειρήνη.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΣΩ ΠΕΡΙΠΛΟΥ

Το κλείσιμο των στενών της Ερυθράς Θάλασσας και η πρόσκαιρη ακύρωση της σημασίας του Σουέζ γίνεται με πρωτοβουλία των Αμερικανών και των Άγγλων. Η κυριαρχία των μεγάλων ναυτικών δυνάμεων του πλανήτη δεν προκύπτει πάντα μέσα από τη διασφάλιση της ελεύθερης ναυσιπλοΐας. Πολλές φορές εκφράζεται με τον αντίθετο τρόπο: μέσα από το σφράγισμα επιλεγμένων σημείων – περασμάτων. Η κρίση στο Σουέζ και στην Ερυθρά Θάλασσα είναι μια τέτοια περίπτωση και δείχνει με τον τρόπο της το σημείο ισορροπίας της παγκόσμιας σύγκρουσης. Εν ολίγοις, το εμπάργκο στο Σουέζ εκκινεί από την αδυναμία των μεγάλων ναυτικών δυνάμεων να ευθυγραμμίσουν με τα λόγια τα συμφέροντα των συμμάχων τους με τα δικά τους. Για την ώρα, οι Έλληνες εφοπλιστές βγαίνουν κερδισμένοι. Μακροπρόθεσμα, το ελληνικό κράτος σκέφτεται τις πρωτοβουλίες που χρειάζεται να πάρει. Ότι το μέτωπο του παγκόσμιου πολέμου που ανοίγει και ποτέ δεν κλείνει ανατολικά της Ελλάδας αποδίδεται στους... Χούθι, είναι ένα επίτευγμα του τμήματος προπαγάνδας του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Η γέννηση της αυτονομίας σ' αυτό το άκρο της Βαλκανικής υπήρξε προϊόν ασφυξίας. Η ασφυξία ήταν ταυτόχρονα υλική, συναισθηματική, πολιτιστική και διανοητική. Η υλική ασφυξία είχε αντίκτυπο στις τσέπες μας. Η συναισθηματική πίεζε το στήθος μας. Η πολιτιστική δημιουργούσε τάσεις εμετού. Η διανοητική έσφιγγε τα μυαλά μας. Το διανοητικό τείχος είναι στην πραγματικότητα φτιαγμένο από διαρκείς σωρευσεις ερμηνειών του παρελθόντος. Καθώς το κρατικό μονοπώλιο επί των ερμηνειών κυριαρχεί, οι ιδέες που εξουσιάζουν τα μυαλά μας είναι κι αυτές κρατικά εκπορευόμενες. Ο κόσμος μας είναι φτιαγμένος από στρώσεις αμετακίνητης αλήθειας και μπετοναρισμένων αυτονόητων. Αυτό το τεύχος, κι επί της ουσίας αυτό το περιοδικό, είναι ανάμεσα στα άλλα και ένας τρόπος να τα βάζουμε με τα αυτονόητα της εποχής. Δηλαδή να οδηγούμε τις κρατικές αλήθειες του 2024 λιγάκι πιο λαβωμένες στο μέλλον.